

Štev. 12.

V Ljubljani, 1. grudna 1907.

Leto VIII.

Dve smrti.

Na postelji smrtni leži bogatin,
nekdanji mogočnej — sedaj je trpin.

Krog njega otroci in znanci stoje,
k slovesu mu že dajejo roké.

Poslednje še zbere bolnik moči
in zbranim okolo tako govori:

„Molite kdaj zame! Ah, težka bo pot
iz kraja prevar, trpljenja in zmot...”

Veliko bogastva zapuščam vam,
ki z delom pridobil ga nisem sam.

Da nisem v življenju imel vesti,
to uro poslednjo me najbolj boli.

Ah, koliko sirot sem odgnal,
zaslužek ubogim odtrgoval!”

Pa sklene roke, zapre oči —
in nihče za njim se ne solzi.

Na postelji borni leži siromak,
od dela ves izmučen težak.

Krog njega deca zbrana stoji,
vsi v njega upirajo rosne oči.

Vsi rosne v njega oči upro,
pri srcu jim je tako hudó.

In sklone poslednjič še se trpin,
otrokom tako govori v spomin:

„Zakladov ne morem ostaviti vam,
ker nisem nikoli imel jih sam.

Le seme, ki v srce sem vam ga sejal,
požene naj zdravo in krepko kal!

Za delo ustvarjene so roké,
za dobro naj vse vam gori srce!”

Zaprli veselo oči je trpin, *
zdaj rešen trpljenja in bolečin...

Fr. Ločniškar.

